

HỒI 364

Nhất Chỉ Đầu Thiện

"Cốc, cốc, cốc!"

Tiếng gõ cửa làm Khấu Trọng vốn đang thiu thiu ngủ, đột nhiên giật mình tỉnh dậy. Gã vốn chỉ định ngồi nghỉ một chút, chờ thiếu phu nhân triệu tới để "chẩn trị" cho Sa lão gia, ai ngờ những ngày vừa qua này bốn ba đêm không nghỉ, khiến gã vô cùng mệt mỏi, vừa nghỉ một chút đã ngủ ngay lập tức.

Gã vội vàng đứng dậy, phát hiện trời đã về chiều, trong lòng lấy làm, rằng tại sao đến ăn trưa mà Sa gia cũng không gọi? Liền vươn vai cho giãn gân cốt, rồi tiện tay lấy vải dầu bọc lấy thân thanh Tinh Trung Nguyệt đeo ở sau lưng, xong xuôi đầu đó mới mở cửa ra. Cửa vừa mở thì lập tức mắt gã cũng sáng rõ.

Bên ngoài cùng đến với Sa Phúc còn có một nữ tử rất xinh đẹp mặc y phục hoa lệ, đôi mắt mỹ lệ đang mở to nhìn gã từ trên xuống dưới, mục quang như muốn nhìn xuyên qua người gã, không hề có chút sợ sệt.

Sa Phúc giới thiệu: "Đây là ngũ tiểu thư của bọn ta, chúng tôi đến lần này là lần thứ hai, lần trước thấy Mạc gia đang ngon giấc nên không dám kinh động."

Khấu Trọng thi lễ nói: "Mạc... Ha ha! Tại hạ xin vấn an ngũ tiểu thư!" Vị tiểu thư này không thềm che giấu sự khó chịu, hiển nhiên nàng đối với bộ mặt xấu xí của Khấu Trọng không hề có chút hảo cảm, chỉ miễn cưỡng nở một nụ cười hồi lễ rồi lạnh nhạt: "Mạc tiên sinh đã nghỉ ngơi xong chưa?"

Khấu Trọng chỉ mong ngồi nhờ thuyền để vào Quan Trung, hưởng gì đến cái bản mặt của gã gã còn nhìn không thuận mắt, thì còn trách nàng làm gì, bèn vươn vai, cười nhẹ: "Không có vấn đề gì! Bây giờ chúng ta đến chỗ lão gia xem bệnh hả?" Sa Phúc lộ vẻ lúng túng ngập ngừng: "Cái này..." Sa ngũ tiểu thư liền cướp lời: "Mạc tiên sinh xin mời trở lại phòng, Chỉ Tinh muốn thỉnh giáo tiên sinh vài vấn đề về y thuật."

Khấu Trọng giờ mới hiểu ra, rõ ràng là Sa tam công tử đã nói với Sa lão phu nhân, bà ta liền phái ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh tới để kiểm tra xem gã có đủ bản sự để trị bệnh cho lão

gia không. Cái gia đình quyền quý này quả rất phức tạp, trong lòng gã thâm kêu khổ, dựa vào cái gì để trả lời được mấy câu hỏi về y thuật của nàng đây, chỉ cần một hai câu là sẽ bị lộ tẩy ngay.

Bất quá gã từ khi xuất đạo có cái gì mà chưa trải qua bèn cười ha ha một tràng, bước ra khỏi cửa, Sa Phúc và Sa Chỉ Tinh đều vô cùng kinh ngạc, tự nhiên lùi lại một bước.

Khấu Trọng không hề dừng bước, nhằm thẳng cửa khoang mà đi ra.

Sa Phúc vội kéo tay áo gã, hỏi: "Mạc gia định đi đâu vậy?" Khấu Trọng đáp: "Đương nhiên là rời thuyền lên bờ rồi. Đã không tin công phu y thuật của ta, thì ta còn lưu lại làm gì?" Sa Phúc vội nói: "Mạc gia hiểu lầm rồi! Ngũ tiểu thư đâu có ý nghi ngờ, chỉ là vì tiểu thư cũng đang nghiên cứu y thuật, nên muốn cùng Mạc gia thảo luận bệnh tình của lão gia thôi." Khấu Trọng cũng đâu có thực tâm muốn đi, chẳng qua là lấy thoái làm tiến, để tránh lộ cái xấu của mình ra ngoài, bèn "À" một tiếng, rồi quay người lại, đối diện với khuôn mặt trắng bệch ra vì tức giận của ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh nói: "Thì ra là vậy! Tính khí ta từ xưa tới nay luôn nóng nảy như thế, chỉ thích mềm không thích cứng."

Sa Chỉ Tinh thấy Sa Phúc đưa mắt ra hiệu cho mình, liền giậm chân tức giận: "Theo ta!" Khấu Trọng và Sa Phúc đi theo thân hình mẹ người của nàng, đi qua phòng khách, bước qua bậc cửa, nhìn thấy tình cảnh bên trong là Khấu Trọng đã kinh hãi muốn nhảy dựng lên.

Khoang thuyền này cực kỳ rộng rãi và hoa lệ, từng cái bàn cái ghế đều cực kỳ tinh xảo, trong phòng còn có mười mấy người cả nam lẫn nữ, ai nấy đều quay đầu nhìn vị thể diện của thần y đang mới tiến vào.

Sa lão gia khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo đường hoàng, duy chỉ có khuôn mặt tiều tụy do ốm lâu ngày, đang quần chân nằm dựa trên một chiếc ghế dài ở góc trong cùng của khoang thuyền. Ngồi bên cạnh ông là Sa lão phu nhân, dung mạo cao quý, mập mập hiền từ, vô cùng xứng đôi với Sa lão gia.

Còn lại nam nữ phân ra ngồi ở hai bên, tam phu nhân Trình Bích Tố ngồi cạnh tam công tử, người này cũng rất tuấn tú nho nhã dễ coi.

Đại công tử và nhị công tử cũng dễ nhận ra. Đại công tử khoảng ba mươi mấy tuổi, bộ dạng tinh minh lão luyện, là kẻ chẳng dễ dàng tin tưởng người khác. Nhị công tử thì thần thái lại có vẻ rất khoa trương, vừa nhìn đã biết là người kiêu căng tự phụ. Những người còn lại là thê thiếp nô bộc của bọn họ, ngoài ra còn có Trần Lai Mãn cùng năm vị võ sư khác cũng ngồi ở dưới cùng bên phải.

Phần lớn mọi người trong phòng đều không ngờ bộ dạng của Khấu Trọng lại xấu xí thô tục đến vậy, ai ai cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Khấu Trọng nhìn quanh một lượt, đang sắp hoa mắt chóng mặt thì Sa lão phu nhân hỏi: "Mạc tiên sinh đã nghỉ ngơi đủ chưa?" Giọng nói rất mực từ hòa, khiến cho Khấu Trọng tự đáy lòng nổi lên cảm giác cực kỳ dễ chịu. Gã vội thi lễ đáp: "Đa tạ lão phu nhân quan tâm,鄙 nhân vốn là kẻ quê mùa, không hiểu lễ nghi, mong lão phu nhân thông cảm."

Bên cạnh gã, Sa Chỉ Tinh hừ lạnh một tiếng, tựa hồ như đồng ý với việc gã tự nhận mình là kẻ quê mùa, tự mình ngồi xuống một bên. Sa Phúc hiển nhiên ở Sa gia cũng có địa vị, đối với gã lại để ý chiếu cố, liền vỗ nhẹ vào vai gã chỉ đến chiếc ghế còn trống ngay sát giường của Sa lão gia, cạnh Sa lão phu nhân, nói: "Mạc gia mời ngồi!"

Khấu Trọng dưới ánh mắt không chút tin tưởng của chúng nhân, vẫn cứ gắng gượng đi tới ngồi cạnh Sa lão gia lúc này tựa như mất hết hơi sức, mắt nhắm chặt. Khấu Trọng hỏi: "Có thể để ta xem mạch cho lão gia trước được không?"

Tam phu nhân Trình Bích Tố giọng nói đầy vẻ khích lệ cổ vũ gã: "Làm phiền Mạc tiên sinh."

Đại công tử và nhị công tử không hề có thái độ gì, nhưng bọn nữ nhân ở bên cạnh hai gã ai nấy đều lộ vẻ đổ kỵ và khinh bỉ, có vẻ như đều hy vọng người do Trình Bích Tố mời đến này tốt hơn hết là đồ lang băm, chữa không nổi trọng bệnh của lão gia.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Khấu Trọng dùng ngón cái ấn lên uyển mạch của Sa lão gia.

Đại công tử kinh ngạc hỏi: "Các vị y sư thông thường khi thăm mạch đều dùng ba ngón tay chia ra đặt lên thốn, quan, xích, không hiểu sao Mạc tiên sinh chỉ dùng một ngón, mà lại là dùng ngón cái? Không biết là khác biệt ra sao?"

Chuyện khác thì không nói, riêng chuyện lừa gạt đảo điên thì Khấu Trọng hiển nhiên là cao thủ nhất đẳng, liền cười đáp: "Đường lớn không cửa, hư không chẳng có lối đi, 'Nhất chỉ đầu thiện' này của鄙 nhân là tuyệt học bình sinh của gia thúc, tất nhiên không giống với y sư thông thường được."

Hai câu này là gã học từ Thiện Tông Tứ tổ Đạo Tín đại sư, nay đem ra dùng lại. Nghe mấy chữ "Nhất chỉ đầu thiện" ai cũng biết là tuyệt học của Phật môn. Mọi người trong Sa gia nghe thấy đều có cảm giác kỳ bí khó hiểu, nhưng chẳng ai dám thắc mắc gì nữa.

Sa lão phu nhân nói: “Tự nhiên đừng quấy nhiễu Mạc tiên sinh nữa.”

Khấu Trọng bắt đầu thông suốt tại sao chỉ mỗi việc mời y sư chữa bệnh như thế mà tam phu nhân phải bảo chồng mời lão phu nhân đứng ra chủ trì, làm dâu trong gia tộc quyền quý đúng là chẳng dễ dàng gì.

Gã tổng một đạo chân khí đi một vòng quanh kinh mạch của Sa lão gia, phát giác ra tuy thập nhị chính kinh của Sa lão gia bị đình trệ nhưng vấn đề thực sự nằm ở hai mạch Nhâm Đốc. Gã đang do dự xem có nên đả thông kinh mạch cho lão hay không, thì nhị công tử bỗng nhếch mép cười lạnh lùng: “Y gia chẩn mạch có bốn chữ ‘nhìn, nghe, hỏi, sờ’, nhưng Mạc tiên sinh đây chỉ trọng có mỗi việc bắt mạch thôi! Không hiểu gia phụ bệnh tình ra sao, mong tiên sinh nói rõ cho mọi người cùng biết.”

Khấu Trọng làm gì có bản sự để nói xem lão bệnh tình thế nào, nhưng gã nhận định rằng nếu gã đả thông Nhâm Đốc nhị mạch cho Sa lão gia nói không chừng lão chịu không nổi, có chuyện gì xảy ra thì kêu trời không thấu. Nghĩ vậy bèn quả đoán đưa chân khí xuyên qua Thái Dương phế kinh, đi đến giữa mạng mỡ, xuống ruột già, đi qua dạ dày rồi thẳng lên trên phổi, sau đó lại vòng sang nách theo Thiếu Dương chủ kinh ở tim, đi theo cánh tay rồi quay trở lại ngón tay cái. Cứ như vậy, các kinh mạch bị bế tắc đều được chân khí Trường Sinh Quyết thể như chẻ tre của gã đả thông toàn bộ.

Mọi người còn đang cho rằng gã không có gì để trả lời thì Sa lão gia bỗng kêu lên một tiếng rồi mở mắt ra, ánh mắt đã có thần hơn lúc nãy.

Lão phu nhân mừng rỡ hỏi ngay: “Lão gia cảm giác thế nào?” Sa lão gia giọng khàn khàn đáp: “Mạc tiên sinh y thuật thần kỳ, ngực ta giờ đã hoàn toàn không còn đau nhức nữa. Tay chân cũng đã khôi phục được một chút ít khí lực rồi.”

Khấu Trọng an tâm, biết chân khí Trường Sinh quyết của gã có khả năng “thuốc đến bệnh lui”, liền cười ha ha nói: “Lão gia xin yên tâm, ta thập phần tin tưởng có thể trị được bệnh của ngài. Hiện thời lão gia ráng ăn gì đó bồi bổ trước, sau đó ngủ một giấc ngon lành, sau đó ta sẽ tiếp tục dùng ‘Nhất chỉ đầu thiên’ để điều trị cho ngài.”

Trong phòng mọi người đều không tưởng y thuật của gã lại kỳ diệu đến vậy, ai nấy đều há hốc miệng, không tin nổi sự thật ở ngay trước mắt.

oOo

Sáu chiếc thuyền chở hàng đang từ từ cập bến.

Đây là đội thuyền hàng của Hưng Xương Long, do Điền Tam Đường đích thân chỉ huy, ngoại trừ mấy tên chạy việc, còn có năm mươi ba võ sư, tính cả cao thủ mới đến là Từ Tử Lăng nữa.

Do thuyền chứa rất nhiều muối, nên thân thuyền chìm sâu dưới nước, hơn nữa đi về phía tây nước chảy xiết, lòng sông lởm chởm đá, do đó phải có người quen đường thuộc lối đi cùng. Việc đi ngược dòng vô cùng nguy hiểm nên chỉ có thể đi vào ban ngày, trời tối là phải cập bến nghỉ qua đêm. Lúc nghỉ ngơi này là thời điểm dễ bị địch nhân tấn công nhất, vì thế tất cả mọi người không ai được rời thuyền, toàn bộ võ sư phân làm hai nhóm chia nhau canh gác.

Từ Tử Lăng là người do Hoàng Nông bang chủ giới thiệu, lại được Điền Tam Đường vô cùng kính trọng. Ba người khác từng chứng kiến võ công của gã là Trần Lương, Ngô Đăng Thiện và Lưu Thạch Văn cũng đối với gã vô cùng thân thiết. Nhưng việc này cũng khiến tên võ sư đứng đầu đám hộ vệ Lương Cư Trung và một nhóm võ sư thân tín của gã sinh lòng đố kỵ và bài xích.

Từ Tử Lăng tất nhiên không hơi đâu để ý đến bọn chúng, thấy bọn chúng cũng chẳng dám làm gì quá đáng, chỉ có mấy lời châm chọc như ong vo ve bên tai. Đương nhiên gã cũng chẳng thèm kết thân với những kẻ này làm gì.

Trong bữa tối, các võ sư ngồi ăn theo nhóm. Bàn của Từ Tử Lăng có ít người nhất, ngoài Trần Lương, Ngô Đăng Thiện và Lưu Thạch Văn ra chỉ còn có vài võ sư tương đối thân thiện với bốn người, bầu không khí cũng khá náo nhiệt.

Nhân Điền Tam Đường lên bờ có chút chuyện, bọn Lương Cư Trung thừa cơ công kích. Một võ sư ngồi cạnh gã đi tới bàn của bọn gã hỏi: "Mạc huynh! Nghe Điền gia nói kiếm thuật của huynh lợi hại phi thường, có thể cho các huynh đệ ở đây xem thử được không?"

Lập tức toàn bộ khoang thuyền yên lặng, ai nấy đều hiểu bọn Lương Cư Trung có ý đồ gây hấn, muốn đem Mạc Vi ra làm trò đùa.

Trong ba vị võ sư thân thiện với Từ Tử Lăng, Trần Lương lớn tuổi nhất, kinh lịch đã nhiều, chẳng sợ gì Lương Cư Trung, lộ vẻ không vui nói: "Huynh đệ chúng ta nên dĩ hòa vi quý, nếu tranh đấu gây ra thương tích, Điền gia quay lại tất không vui đâu. Hồ Hải ngươi sao không quay lại ăn cơm đi! Tối nay nói không chừng sẽ xảy ra chuyện đó." Hồ Hải còn đang lưỡng lự thì một người khác ở bàn của Lương Cư Trung lại cười đổ dầu vào lửa: "Trần lão

không cần phải nghiêm trọng như thế! Điền gia không có ở đây, mọi chuyện đều do Lương gia chủ trì, ông phải nắm rõ điểm mạnh yếu của các huynh đệ, đến khi có chuyện còn biết cách phân phó chính xác, mọi người đều hiểu rõ cả, làm gì có chuyện tranh đấu ở đây?"

Hơn hai mươi người ngồi ở các bàn gần Lương Cư Trung cũng cùng lúc la hét ầm ĩ, rõ ràng muốn phụ họa cho hai kẻ này.

Hồ Hải phấn khởi nói: "Nói đúng lắm, chúng ta đánh giá rất cao Mạc huynh, chỉ muốn xem thử tài nghệ thực sự của Mạc huynh thôi! Mạc huynh hãy cùng Hồ Hải ta thử vài chiêu cho Lương gia xem, chẳng lẽ huynh không nể mặt Lương gia chút nào sao." Lương Cư Trung lạnh lùng hắng giọng, khiến không khí trong phòng khẩn trương hẳn lên.

"Keng!" Từ Tử Lăng rút trường kiếm, không nói một lời đâm thẳng về phía Hồ Hải, mọi người trợn mắt há miệng, chỉ thấy thần thái Hồ Hải lộ vẻ hoảng sợ như gặp cơn ác mộng, hoàn toàn không có cách nào tránh khỏi mà cũng chẳng có thời gian để né tránh, chỉ biết đứng đó như tên ngốc, để yên cho trường kiếm của Từ Tử Lăng chĩa thẳng vào yết hầu của mình, mà không tài nào động đậy hay phản ứng gì cả.

Mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống trán Hồ Hải, một kiếm vừa rồi của đối phương đâm tới bên trong ẩn chứa lực hút mãnh liệt, bên ngoài tưởng chậm nhưng thực ra quá nhanh, muốn trốn cũng không biết tránh thế nào.

Toàn trường im phăng phắc, một cây kim rơi xuống cũng nghe rõ mồn một.

Bọn Lương Cư Trung không ai không biến sắc, vì chúng biết công phu của Hồ Hải ở trong nhóm chỉ kém có mỗi Lương Cư Trung mà thôi.

"Keng!" Trường kiếm trở về bao, nhanh như thiểm điện, chính xác như linh xà về hang.

Từ Tử Lăng vẫn thản nhiên coi như đó là chuyện nhỏ chẳng đáng nhắc tới, lạnh nhạt: "Kiếm của ta chỉ dùng đối phó ngoại địch, không dùng để đối phó người trong nhà. Đã là huynh đệ, phương pháp thông minh nhất là đồng tâm chế ngự ngoại địch. Hung Xương Long càng hung vượng thì chúng ta càng tốt."

Hồ Hải bị kiếm pháp tuyệt thế của gã dọa cho mất vía, cứng họng không nói được tiếng nào.

Một tràng vỗ tay từ cửa lớn truyền lại, mọi người nhìn ra thấy Điền Tam Đường và một thanh niên công tử hiền ngang cao lớn đang mỉm cười tiến vào khoang thuyền, hướng về Từ Tử Lăng lộ ra thần sắc tán thưởng.

Tất cả võ sư nhất loạt đứng dậy thi lễ, hô lớn: “Thất thiếu gia đến rồi!” Trần Lương cũng theo mọi người đứng dậy nghênh tiếp rồi nói nhỏ với Từ Tử Lăng: “Đó là thất công tử Bốc Đình của đại lão bản chúng ta. Thiếu gia là quan môn đệ tử của chưởng môn nhân Quan Trung kiếm phái Khâu Văn Thịnh, y đột nhiên xuất hiện ở đây, chắc chắn là có chuyện xảy ra rồi.”

oOo

Vừa trở tài “Nhất chỉ đầu thiên” kỳ diệu tuyệt luân, địa vị của Khấu Trọng lập tức thay đổi, không những được mời dùng cơm chung, mà Sa lão phu nhân còn chính thức mời gã cùng tới Quan Trung, trên đường có thể tiếp tục trị bệnh cho Sa lão gia.

Tuy nhiên Khấu Trọng biết thân biết phận, gã lấy lý do phải đóng cửa suy nghĩ phương pháp trị bệnh, từ chối tham dự yến tiệc của Sa gia, quay về phòng vừa hưởng thụ bữa tối ngon lành do chính lão phu nhân sai tỳ nữ mang đến, vừa nghĩ cách trị bệnh cho lão già hư nhược này.

Đừng nói là người bệnh đã cao tuổi, thể trạng hư nhược do nhiều bệnh, ngay cả người trẻ tuổi khỏe mạnh, nếu tự ý dùng chân khí đả thông kinh mạch cho ai mà người đó lại không biết cách khống chế điều khiển chân khí thì rất dễ rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma vô cùng nguy hiểm. Vừa rồi gã cũng không dám mạo hiểm làm vậy với Sa lão gia, chỉ đả thông những kinh mạch phụ không quan trọng. Nếu muốn trị tận gốc bệnh của Sa lão gia thì phức tạp hơn nhiều, gốc bệnh có liên quan đến hai đại chủ mạch Nhâm Đốc, không thể khinh cử vọng động.

Gã còn đang cân nhắc nặng nhẹ thì ngoài cửa có tiếng chân đi qua, có hai tỳ nữ đang đàm luận về gã, một trong hai người nói: “Mạc thần y đó đúng là có bản lãnh, chẳng châm cứu cũng chẳng sắc thuốc, chỉ dùng mỗi một ngón cái chặn mạch cho lão gia mà khiến người khỏe hẳn ra, nói ra không ai tin.”

Tỳ nữ kia nói: “Không hiểu chúng ta đến nhờ ông ấy khám có được không nhỉ? Ta từ khi lên thuyền thỉnh thoảng bị đau đầu, tứ chi lại vô lực.”

Tiếng bước chân xa dần.

Khấu Trọng vỗ đùi một cái, tỉnh ngộ, thầm nghĩ: “Nếu như có mấy cái kim châm thì hoàn toàn có thể đồng thời kích thích các yếu huyết khác nhau, thêm vào chân khí Trường Sinh quyết, không chừng có khả năng trị dứt được căn bệnh không biết là bệnh gì của Sa lão rồi.”

Nghĩ đến đây thì thấy mình cũng có quá nửa bản sự của một thần y rồi, có khả năng giúp đỡ người bệnh, thật là sung sướng.

Vấn đề bây giờ là gã đến nửa cây kim cũng không có, đường đường là Mạc thần y, làm sao có thể nói người ta đem kim tới cho mình được. Huống chi giờ mình đã trót nói sáng mai sẽ tiếp tục trị bệnh, nếu như không linh nghiệm, danh tiếng thần y vừa tạo lập được sẽ tan biến ngay. Nếu chỉ dùng chân khí thông kinh dẫn huyết thì chỉ có chút công hiệu nhất thời, ông ta khỏe mạnh được một lúc sẽ lại trở về như cũ. Vấn đề đó khiến gã vô cùng đau đầu, suýt nữa là phải kiếm thần y thật chữa bệnh.

Một lúc sau ả tỳ nữ Bảo Nhi đến dọn dẹp bữa ăn cho gã. Khấu Trọng vỗ trán một cái hỏi: “Bảo Nhi có thể mời ngũ tiểu thư đến nói chuyện vài câu không?”

Bảo Nhi lộ vẻ khó khăn đáp: “Việc này tiểu tỳ phải xin ý kiến của lão phu nhân đã.”

Khấu Trọng nói: “Ta thấy ngũ tiểu thư tinh thông y đạo, đối với bệnh tình của lão gia lại nắm rõ, nên ta muốn thỉnh giáo nàng vài điều thôi, không có ý gì khác đâu.”

Bảo Nhi cuối cùng cũng đáp ứng, gật đầu nói: “Vậy để tiểu tỳ nói với ngũ tiểu thư xem sao.”

Một lúc sau, Bảo Nhi quay lại kêu Khấu Trọng theo mình đi tới phòng khách, lúc này các vị công tử và thê thiếp trong Sa gia đã về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn ngũ tiểu thư đang ngồi cùng với tỳ nữ của nàng là Tiểu Lan. Nàng lạnh lùng hỏi Khấu Trọng: “Mạc tiên sinh muốn thỉnh giáo điều gì?” Khấu Trọng hỏi vớ vẩn mấy câu rồi nói: “Bệnh tình của lão gia rất nghiêm trọng, ‘Nhất chỉ đầu thiện’ khó có thể trị dứt được, tất phải dùng thêm châm cứu mới có công hiệu. Ai dà! Bất quá trong lúc đi đường ta để rơi mất mất bộ kim châm! Không biết...” Sa Chỉ Tinh nóng nảy cắt ngang lời gã: “Mạc tiên sinh quen dùng loại châm nào?” Khấu Trọng gãi đầu, hỏi ngược lại nàng: “Ngũ tiểu thư có loại nào?”

Sa Chỉ Tinh bực bội đáp: “Ta có sàm châm, viên châm, côn châm, phong châm, tảo châm, viên lợi châm, hào châm, trường châm, đại châm, tổng cộng chín loại.”

Khấu Trọng nghe xong liền cảm thấy đau hết cả đầu, cười giả lả nói: “Cứ đưa hết cho ta, ta sẽ tùy tình huống mà chọn loại châm thích hợp.”

Sa Chỉ Tinh nhíu mày hỏi: “Chín loại châm này hình dáng khác nhau, dài ngắn lớn bé đủ cả, cách dùng lại còn khác nhau hơn nữa. Nếu dùng không đúng cách thì làm sao trị dứt bệnh được?”

Khấu Trọng làm gì dám tranh biện về y thuật với nàng, liền cười cười khỏa lấp sự lúng túng của mình ra vẻ cao thâm mặt trắc, đáp: “Gia thúc biết tính tôi ngu dốt, ít dạy lý thuyết, chỉ dạy ứng dụng. Ngũ tiểu thư nếu muốn trị dứt căn bệnh của lão gia, thì cứ cho ta mượn hết số châm đó là được.”

Ngũ tiểu thư không còn hứng thú nói chuyện với gã nữa, đứng dậy hỏi: “Theo như Mạc tiên sinh chẩn đoán, bệnh tình của gia phụ căn nguyên ở đâu?” Khấu Trọng trước giờ đã dùng trăm phương nghìn kế để tránh không phải trả lời thẳng vấn đề cốt lõi này, nhưng lần này muốn tránh cũng tránh không khỏi, nhớ tới kinh mạch của Sa lão gia âm trường dương kiệt, liền nói bừa: “Lão gia tạng phủ âm thịnh dương suy, là do suy nghĩ buồn phiền lâu ngày mà thành bệnh. Không biết đúng không?”

Câu cuối cùng hoàn toàn đoán mò, vì gã thấy Sa gia toàn bộ chuyển nhà khỏi Lạc Dương, chắc chắn là có chuyện không thể nói với người ngoài.

Ngũ tiểu thư trầm ngâm một lúc, có vẻ đồng tình với chẩn đoán của thần y gã, rồi nói: “Sáng mai lúc tiên sinh trị bệnh cho gia phụ, sẽ có sẵn kim châm để dùng.” Nói xong liền đi luôn.

Khấu Trọng hít vào một hơi khẩu khí, là thần y hay là lang băm, tất cả phải đợi ngày mai mới biết được.

- o O o -